DISCURS ACTE DE GRADUACIÓ 27/10/17
DEL PROFESSOR JORDI ROQUER

Bona tarda,
Excm. Vicerector, Excm. Degà i membres del deganat, professors, coordinadors, estudiants, familiars, amics...

No us negaré que la idea de dirigir-me a tots vosaltres des d'aquí dalt, veient a tota una promoció d'estudiants de diversos graus i màsters és, com a mínim, imponent. I no ho és pas pel fet de parlar davant d'uns centenars de persones, circumstància a la que hi estic prou habituat, sinó per tot allò que representa un acte com aquest. Un acte que ens reuneix per celebrar el fet d'arribar al final d'un tram molt especial de la vostra vida. Un punt que, a més a més, solem ubicar de manera molt particular en els nostres calendaris vitals... Si m'ho permeteu –i espero que els antropòlegs no m'hi posin pegues– aquest acte és un ritual de pas en tota regla. Un ritual que ens permet compartir l'emoció d'haver completat aquest trajecte apassionant que es el pas per la universitat.

Vull agrair al Deganat que m'hagi proposat fer aquest breu parlament en forma de replica sobre la intervenció prèvia de l'Helena, que parlava en nom de tots els graduats d'aquest any. Jo parlaré per tant, en nom del professorat, cosa que també fa cert respecte, perquè som una comunitat molt gran i diversa. Afortunadament diversa! Ja que és en aquesta diversitat en la que rau una de les virtuts de la nostra comunitat acadèmica.

En el teu parlament, Helena, anomenes el viatge, aquesta idea metafòrica que tant bé ens va per prendre consciència del valor de les coses, per mesurar l'abast d'allò que hem fet, veure-ho amb perspectiva, relativitzar el que potser no era tan important i, sovint, descobrir rellevàncies en allò que no havíem contemplat. El pas per aquesta institució és, certament, un viatge intens que sol coincidir amb un moment d'explosió vital i que, per tant, deixa una petjada molt especial en les nostres vides. Posats a seguir en el pla metafòric, la universitat omple la nostra

maleta no només de coneixements, sinó també d'experiències d'allò més diverses. I evidentment, la gespa i el bon ambient del que parles també en son elements clau, i tant! i no cal dir-ho en veu baixa! La universitat és un tot global, és una experiència que es fa en col·lectiu i que per tant va molt més enllà del que passa a l'aula.

També has parlat de curiositat, la curiositat que no només es fruit de la desconeixença d'aquell qui, a primer de carrera, es mira el món amb ells ulls ben oberts, sinó també la curiositat com a ingredient clau en tot procés d'aprenentatge. A més coneixement més curiositat, aquesta és una formula que em sembla altament saludable, fins i tot diria desitjable... si avui celebrem el final d'un trajecte, jo us diria: no deixeu que les properes estacions dels vostres viatges us robin ni una engruna d'aquesta curiositat... ja que amb aquesta curiositat, el vostre relat del món serà, segur, molt més interessant. I molt més vostre.

Despertar la vostra curiositat pel coneixement és, precisament, una de les nostres majors responsabilitats com a professors. I d'això també en parlaves, quan ens agraïes el fet d'haver-vos ofert quelcom més que coneixement, una mena d'inspiració útil per veure més enllà dels continguts estàtics dels plans docents... aconseguir-ho és un desafiament que fa de la nostra feina una activitat apassionant, per tant reconforta i s'agraeix molt escoltar que, en més o menys mesura, se'ns reconeix aquesta tasca.

Malgrat tot, també vull dir-vos que som molt conscients de les nostres mancances, som conscients que la universitat hauria d'estar sotmesa a un procés constant d'actualització, i que malauradament, els nostres canvis solen anar per darrera dels ritmes i les velocitats reals del món que ens envolta. Però aquesta dificultat no ens eximeix de la nostra responsabilitat. Jo crec en una universitat connectada al món en que viuen els seus estudiants i que, per tant, ha de ser capaç de dotar-los de les eines més efectives. També us haig de dir que com més capacitat tingueu d'adaptar aquestes eines al canvi constant del món real, més portes obertes trobareu. Jo no crec en aquella vella sentencia, pessimista i una mica perversa, segons la qual les humanitats no tenen sortida, al contrari: consumim cultura

constantment, altra cosa és quin valor li donem, com a societat, a la cultura que consumim...

Vull acabar amb una reflexió personal, personal perquè és fruit d'un estat d'ànim molt particular, íntim, però que segurament compartim molts dels aquí presents: estem vivint un episodi social i polític molt complex, d'una transcendència històrica excepcional. I no, no faré pas cap discurs en clau ideològica, per descomptat que no és el lloc ni l'ocasió, però sí vull fer-lo en clau del patrimoni intel·lectual que representeu tots vosaltres. Perquè sou una generació que heretarà les conseqüències d'aquests canvis ara imprevisibles. I sigui el que sigui que ens depari el futur, el canvi sempre és una oportunitat per replantejar l'estat de les coses. Digueu-me idealista però jo soc dels qui pensa que les societats modernes necessiten enamorar-se de les humanitats, avui sortiu d'aquí armats amb eines potencialment molt poderoses, eines que poden quedar en un record anecdòtic de "quan vaig estudiar la carrera" o us poden donar el poder dels petits canvis, i els petits canvis són els més poderosos. Feu el que feu, feu el favor de seduir... seduir a qui us escolta, a qui us llegeix, a qui us contradiu... no cal que us feu pesats, però feu que el vostre entorn s'impregni de la passió que heu sentit, segur, en algun moment sota aquestes parets. Feu d'aquesta sensació el vostre cavall de batalla. Com a nous graduats d'antropologia, filosofia, filologia, història, art, musicologia, etc. teniu un compromís: transmetre passió i contribuir a transformar, encara que sigui només una mica, aquest món que de vegades sembla que ens costa tant de fer girar.

Moltes gràcies.